

လက်ကိုင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်ဦးညို ရွှေတိုက်စိုး

ဖုန်းဘိုလှိုင်

"ရွှေတိုက်စိုး" အတွက် ရည်ညွှန်းချက်
ဤဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်အောင်
အကြံပေး၊ တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည့်
စာရေးဆရာမ မစန္ဒာ နှင့်
စာရေးဆရာမ စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ) သို့ ...

စာရေးသူ

(ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းမှ အမှာ စာ)

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့

စာရေးသူမှ

ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်ကြီး ပထမတွဲ

စာမျက်နှာ ၃၄၃-၃၄၅ မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်

တစ်ရံရောအခါ စစ်ကိုင်းရေငှမ်းတွင် ခိုးသူ ငတက်ပြားသည် ဤသို့
ကြုံးဝါး၏။ ငါ့ကို သတိုးမင်းဖျား ရသော်သာတည်း သတ်ရတုံးအံ့။ မရ
သော်ကား အဘယ်သူဝံ့နည်းဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားတော်မူသော်

ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့်ဖမ်း၍ ရတော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း နင့်ကို ငါမိပြီ၊ ရဲတင်း၊ ပုဆိန် အစရှိသော ဓား၊ လှံ၊ တံကျင်တွင် အဘယ်ကိုလိုသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ငတက်ပြားလည်း မင်းကြီး ငါ့ကိုမိပြီဖြစ်သည် ။ ကွပ်လိုရာ ကွပ်တော်မူလော့။ ငါ့အလိုသော်ကား မိဖုရားစောဥမ္မာကို လို၏ ဟုဆို၏။ မင်းကြီးလည်း တစိုးတစိမျှ အမျက်တော်မရှိ။ ငါ့ကိုသော မင်းကို စဉ်လျက် ဤသို့သောစကားကို ဆိုဝံ့သည် ။ အချည်းနှီး မသေလေစကောင်း၊ နောက်နောင်တို့ ပွဲရှိသောအခါ အမှုတော်ကို ထမ်းစေရမည်ဟူ၍ ၊ ဥပမာကား-လေးကို ချစ်သော ယောက်ျားသည် မြားကို ချစ်သကဲ့သို့၊ ငါးကိုလိုသော တံငါသည် ကွန်ကိုချစ်သကဲ့သို့ ပြည်ထဲရေးကို ချစ်သောကြောင့် ထားတော်မူ၏။

ဦးဘသန်း၊ ကျောင်းသုံးမြန်မာရာဇဝင်၊ စာမျက်နှာ ၁၃၂ မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်။

သတိုးမင်းဖျားလက်ထက် စစ်ကိုင်း၌ နေမှတ်ပြုသော သူခိုးစွမ်းကောင်း ငတက်ပြားကို ဖမ်းမိလျှင် ရွှေတိုက်စိုး ခန့်သည် ။

(သတ်ပုံများ မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။)

သူခိုးငတက်ပြားနှင့် ပတ်သက်၍ လက်လှမ်းမီသမျှ ကျမ်း၊ စာအုပ်များ တွင် တွေ့ရသည် မှာ ထိုမျှလောက်သာဖြစ်ပါသည် ။

ငယ်စဉ်က မြို့တော် (ဦး)သိန်းအောင် ကသည့် ငတက်ပြားဇာတ်ထုပ်ကြည့်ဖူးပါသည် ။ ငှက်ပျောပင်၊ ငှက်ပျောဖက်ပေါ် တက်အိပ်ပြပုံကို မှတ်မိနေပါသည် ။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ်၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း အတွဲ (၁၉) ၊ အမှတ် ၁ ပါ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်၏ ‘ကိုင်း...

ပြောလိုက်စမ်းမယ် သောင်းပြောင်းထွေလာ’ ဆောင်းပါးမှ လည်း ...
ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါရစေ။

‘...သမိုင်းနောက်ခံထားပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးရေးတာမျိုးကို (Historical Fiction) လို့ ခေါ်ရတယ်။ (Historical Novel) လို့ ခေါ်ရင် သမိုင်းကြောင်းနောက်ခံထားပြီး ဝတ္ထုပုံစံနဲ့ ရေးတာမျိုးကို ဆိုလိုတယ်။ (Historical Fiction) လို့ ဆိုလိုက်တော့ သမိုင်းနောက်ခံထားပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးရေးတဲ့ အခါမှာ ဝတ္ထုရှည်ပုံစံ၊ ပြဇာတ်ပုံစံ၊ ကဗျာပုံစံ၊ စာပေပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရေးတာတွေ အားလုံးပါသွားတယ်’

ဤ ‘ရွှေတိုက်စိုး’ ဝတ္ထုသည် ‘လင်္ကာဒီပချစ်သူ’လို (Saga) အမျိုး အစားမဟုတ်နိုင်ပါ။ (Saga) ဆိုသည် မှာ ဆွေမျိုးစု၊ စီးပွားရေးထူထောင်ပြီး ကြီးပွားလာပုံ၊ သို့မဟုတ် တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ထူထောင်ပုံ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ စစ်ရေးစစ်ရာ စွန့်စားကြပုံကို ဝတ္ထုပုံသွင်းရေးသည့် စာပေမျိုးဖြစ်ကြောင်း အထက်ပါ ဆောင်းပါးမှ ပင်ဆရာမကြီး ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

‘ရွှေတိုက်စိုး’သည် (Historical Fiction) (သမိုင်းနောက်ခံပြု စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု) ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ရေးပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော် အမျိုးအစားသတ်မှတ်မိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူအဖို့ လည်း သူ့အိုး၊ သူ့ဆန် တန်ရုံမျှသောအမြင်ဖြင့် ‘ရွှေတိုက်စိုး’ကို နားလည်စေလိုပါသည်။ ။

‘ရွှေတိုက်စိုး’ကို စရေးသောကာလမှာ ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုပိုင်း ထို့ပိုင်း နိုင်လွန်းလှသော ရေးသားခြင်းများ ဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် ၁၉

၈၅ ခု၊ ဧပြီလ ၁ရက်နေ့တွင် မှ ပြီးစီးအထမြောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ သုံးနှစ်
တာမျှ အချိန်ယူရေးသားလိုက်သော ဝတ္ထုကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ အနည်း
ဆုံး ဤဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး ဆင်ခြင်နှိုင်းဆမှုနှင့်ယှဉ်သော ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိ
မည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် ရေးရကျိုးနပ်ပြီဆိုပါမည်။

သမိုင်းနောက်ခံ၊ ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်သည် ယုံ
ယုံကြည်ကြည် ခံယူယူ ရေးခဲ့၊ ရေးဆဲ၊ ရေးအံ့ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ...

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ၏ ဝေဖန်သုံးသပ်မှုများကို ဆက်လက်
ခံယူသွား မည်ဖြစ်ပါကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။ ။

လေးစားသော

ချစ်ဦးညို

၁၉၈၅ ခု၊ ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့

(၁)

တတိယမြောက်နေ့နှင့် နဝမမြောက်တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ။

ဒဏ်ရာရတပ်မတော်သားတို့ ကိုထားရှိကုသရာတဲသုံးလုံးစလုံးမှာ နောက်ထပ် နေရာမရှိလောက်အောင် ပြည့်နေပြီ။ သမားတော် နှင့် အဖွဲ့အမှုထမ်းတို့ မှာ လည်း လက်မလည် နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ။

မြားဆိပ်သင့်သော ဒဏ်ရာကို ကုသရသည် မှာ သမားတော်အဖွဲ့အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းလှသော အလုပ်ဖြစ်ချေသည်။ ။ ဒဏ်ရာသည်းထန်စွာရလာသည့် တပ်မတော်သား အများ အပြားမှာ လည်း မြားမှန်လာသူများ ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ အသွားတွင် လိမ်းသုတ်ထားသော အဆိပ်ရည်တို့ မှာ ရုတ်ခြည်းသေနိုင်သော အဆိပ်မျိုးမဟုတ်ဟု သမားတော် အနန္တကစွည်းက အခိုင်အမာဆိုသည်။ ။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းသေနိုင်သည့် အဆိပ်မျိုးထက် ပို၍ ထိရောက်သော အဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း အနန္တကစွည်းက ပြောပြသည်။ ။

"ဒီအဆိပ်ဟာ အထူးတလည် စီမံထားတဲ့ အဆိပ်ပဲ၊ မြားတံဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝင်စိုက်စရာမလိုဘူး၊ ပခုံး၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အရေပြားပွန်းပဲ့ရုံလောက်ပဲ မြားတံရူပါစေ၊ မြားသွားမှာ လိမ်းသုတ်ထားတဲ့ အဆိပ်အတွက် ပွန်းပဲ့ရာခြစ်ရာလေးတစ်ခုလောက်ရသွားရင် လုံလောက်ပြီ။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ နေ

ရာကစပြီး အဆိပ်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ သွေးကြောတွေထဲကို အလျင်အမြန် ပျံ့နှံ့သွားနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သွေးလှည့်ပတ်သွားလာမှုဟာ ချက်ချင်း နှေးကွေးတုံ့ဆိုင်းသွားမယ်။ လူနာဟာ အပြင်းဖျားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအကြောတွေ သေသွားမယ်။ ခြေလက်တွေ လှုပ်ရှားမရအောင် ဖြစ်သွားမယ်။ ကယောင်ကတမ်း လေငန်းဖမ်းလာမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သွေးလေချောက်များ ဟဒယပျက်ပြားပြီး စစ်သည် တော်တစ်ယောက် အဖြစ် မဆိုထားနဲ့ ၊ သာမန်လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ တောင် သုံးမရတော့တဲ့ အထိ ရူးသွပ်သွားမယ်။ ဒါဟာမြားထိပ်မှာ ပါလာတဲ့ အဆိပ်ရဲ့ အာနိသင်ပဲ။ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်မျိုး"

နုတ်ကလည်း မနားတမ်းပြောသည် ။ လက်ကလည်း မအားတမ်း အလုပ်များ နေသည် ။ သမားတော် အနန္တကစ္စည်းသည် ရဲမက်တစ်ယောက် ပခုံးထက်မှ သွေးစို့နေသည့် ဒဏ်ရာပေါ်သို့ သံပူဖိကပ်လိုက်သည် ။ ရှဲခနဲအသံနှင့်အတူ ဆိုးရွားသော အနံ့ပေါ်လာသည် ။ ရဲမက်လည်း အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်သည် ။ နားမျက်စိ မချမ်းသာစရာ။

"အဆိပ်လှည့်ပတ်မှု တို့နှေးသွားအောင် ဦးစွာလုပ်ပစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် သံပူနဲ့ ကပ်ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ မူလဒဏ်ရာဟောင်းကို အနာသစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ရမယ်၊ အဲဒီအနာကိုမှ ဆက်ကုရမယ်၊ အဖျားတက်လာမယ့် လူနာကို ဆေးရည်ဆက်တိုက်ရမယ်။ ပျံ့နှံ့လာမယ့်အဆိပ်တွေ အပြင်ရောက်သွားအောင် ခြေထိပ်လက်ထိပ်တွေကို သွေးဖောက်ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဒီအထဲကမှ အဆိပ်တွေစုသွားပြီး ခြေချောင်းလက်ချောင်းအချို့ ညှိပုပ်ပုပ်ဖြစ် လာပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ ခြေလက်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးဆုံးကတော့ ဒီအဆိပ်ဟာ နှလုံးသွေးကြောထဲ မရောက်ဖို့ နဲ့ ဦးနှောက်ထဲ ရောက်မသွားဖို့ ပဲ၊ ဒါကို အချိန်မီမတားဆီးနိုင်ရင်တော့..."

ရဲမက်၏ ဆတ်ဆတ်တုန် မေးချင်းရိုက်နေသော သွားကိုဖြု၍ ဆေးရည်လောင်းထည့်နေရသဖြင့် အနန္တကစ္စည်း စကားဆက်မပြောနိုင်အားသစ်သားဇွန်းကို ခက်ခဲစွာ ခံတွင်းထဲသို့ထည့်၍ ဆေးတိုက်ရသည် ။ ရဲမက်ငယ်၏ မျက်လုံးကြီးများမှာ ပေါက်ထွက်လုမတတ် ပြူးကျယ်နေလေသည် ။

"နှလုံးသွေးကြောနဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို အဆိပ်ရောက်မသွားအောင် အချိန်မီ မတားဆီးနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ရဲမက်တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးသွားပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ ကွမ်းတစ်ယာညက် မကြာခင်မှာ ပဲ သူဟာသွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သွားမှာ ပဲ"

တဲကြီး၏ အတွင်းဘက် တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ထို့နောက် အနာပေါ်သို့ သံပူနှင့် ဖိကပ်လိုက်သဖြင့် ရဲခနဲမြည်လာသောအသံ၊ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်၊ ဒဏ်ရာရသူ၏ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လှုပ်ရှားတွန်းထိုးသံ၊ တအား ဟော်ဟစ်နေသည့် အသံနက်ကြီးများ ။

တဲဝတံခါးမှ ရဲမက်တစ်သိုက် ဝင်လာပြန်သည် ။
ဒဏ်ရာရလာသူများကို ပွေ့ချီထမ်းပိုးလာသူများ ဖြစ်သည် ။

"မြားဆိပ်ပဲလားဟေ့"

"ဟုတ်ပါတယ် သမားတော်ကြီး"

"ကွပ်ပျစ်နေရာ မရှိတော့ဘူး၊ အောက်မှာ အင်ဖက်တွေ ခင်းထားတယ်၊ မြေကြီးပေါ်ပဲ ချထားလိုက်တော့၊ ဆေးရည်ထပ်ကျိုထားဦးဟေ့၊ သံပူတွေလည်း မီးထပ်ဖုတ်ထား၊ အဖျားတွေ နီရဲအောင် ဖုတ်နော်၊ မြားတန်းလန်းပါလာတဲ့ ရဲမက်ရှိရင် မြားသွားကို ကိုယ်ထဲမှာ ကျိုးပဲ့မကျန်ရစ်ရအောင် ဂရုစိုက်ပြီးဆွဲထုတ်၊ မြားသွားအပိုင်းအစ ကျန်ရစ်ရင် ဘယ်လိုမှ

မရနိုင်တော့ဘူး"

အဆက်မပြတ်သော အမိန့်များကိုပေးရင်းသမားတော် အနန္တကစ္စည်းသည် တဲအတွင်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ တပ်မင်းကြီး နေမျိုးသီဟသူရလည်း သမားတော်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ ခဲ့လေသည် ။

အင်းဝနေပြည်တော်ကို စတင်ထူထောင် သိမ်းသွင်းကတည်းက တပ်မင်းကြီး နေမျိုးသီဟသူရသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ပွဲပေါင်းများစွာ ဝင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည် ။ စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယဒေသတစ်ဝိုက် ကြီးမားပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ နှင့် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်အကုန်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ငန္ဒယ်ကုန်းတိုက်ပွဲအပါအဝင်...။

ကစဉ်ကလျား အပြိုပြိုအပျက်ပျက် ပဒေသရာဇ်ဘုရင်တို့ နှင့် စစ်ခင်းရသည့် ဆင်၊ မြင်း၊ ခြေလျင် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာတို့ နေမျိုးသီဟသူရတပ်တော်ဦးမှ စီးနင်းကာ ဦးဆောင်ဦးရွက်တိုက်ခဲ့သည် ။ စစ်တလင်းစစ်မြေပြင် ပေါင်းများစွာတို့ သဘာဝသွေးသံရဲရဲ၊ ဓားလှံစွေးစွေး၊ ဆင်မြင်းဖွေးဖွေးစစ်ပွဲ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို ဆုံခဲ့သည် ။ အသေအကြေ၊ အကျအဆုံး ဟူသည် မှာ မဆန်းတော့။ ရန်သူသွေးတို့ ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော တိုက်ဆင်တို့ ၏ အစွယ်ကြီးများ၊ မြင်းခွာများ၊ ဓားသွားများ၊ လှံသွားများ သည် နေမျိုးသီဟသူရလို တပ်မင်းကြီးတစ်ယောက်အတွက် ပီဘီရိုးစင်းသော အတွေ့အကြုံ။

သို့သော်...

ယခု တောင်တွင်းတိုက်ပွဲ ကျခါမှ ...။

ဒဏ်ရာရရဲမက်များ ထားရှိရာတဲကြီးသုံးလုံးမှာ နေရာမဆုံ။ တဲအတွင်းရှိ ရဲမက်များမှာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် တိုးပွား၍ သာလာသည် ။ ရဲ

မက်တို့ ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများက နေမျိုးသီဟသူရကို လှောင်ပြောင်နေကြသည်။ နာကြည်းခံခက်သော ဒေါသတို့ဖြင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်ရသည်။ လက်သီးတို့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရသည်။

ခံပြင်းစရာကောင်းလှသော အဖြစ်။

ရဲမက်တွေ တဖွဲဖွဲဒဏ်ရာ ရလာသည်။ သွေးသံရဲရဲမဟုတ်။ ရုပ်ဆင်းပျက်ယွင်း လာကြသည် မဟုတ်။ အချို့မှာ မြားတံစိုက်ပါလာသည်။ အချို့မှာ မပါလာ။ ဒဏ်ရာရသည့် နေရာများမှာ လည်း လည်မျို၊ ရင်အုပ်စသော သေလောက်သည့် နေရာမျိုးများ မဟုတ်။ ပွန်းပဲ့ထိရှရုံ၊ သွေးစို့ရုံမျှသာ။

သို့သော် သမားတော် အနန္တကစ္စည်း၏ ပြောပြချက်များ နှင့်အတူ တွေ့နေရသောမြင်ကွင်းအရ အန္တရာယ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးလှကြောင်း တပ်မင်းကြီးနေမျိုးသီဟသူရ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။

ရန်သူသည် မြို့ပြကျုံးမြောင်းကို အခိုင်အမာစွဲကာ မြို့ရိုးထိပ် သူရဲခိုထက်မှ ရာပေါင်းများစွာသော မြားတံတို့ ကို မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ သွန်ချသည်။ ကျုံးကိုဖြတ်ကူးသော အင်းဝရဲမက်တို့ မှာ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသော မြားတံများကို မရှောင်သာ။ ပခုံး၊ ပါးပြင်၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံထိရှစွဲမှန်ကြသည်။

စင်စစ် ရန်သူတပ်တွင် လက်ဖြောင့်လေးသည် တော်များ မရှိ။

ရန်သူတို့ သည် အင်းဝမှ ရဲမက်များကို တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ ပစ်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိကြသည် လည်း မဟုတ်ချေ။ အင်းဝရဲမက်များ အစုအပြုံလိုက် ရှိနေရာဆီသို့ မြားတံများကို ကစဉ်က

လျား သွန်ချလိုက်ကြသည် သာ ဖြစ်သည်။ ။ ဤမြားတံများကလည်း အင်းဝရဲမက်များ ၏ လည်မျို၊ ရင်အုပ်ဆီသို့ ထိမှန်လာကြသည် မဟုတ်။ ပွန်းပဲ့ထိရှုရုံလောက်သာ ရန်သူတို့ ရည်ရွယ်သည်။ ။ သို့သော် မြားသွားက ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာကို ထိရှသွားပြီဆိုလျှင် ရန်သူတို့ ၏ ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်ပြီ။

မြားသွားတွင် လိမ်းသုတ်ထားသည့် အဆိပ်။

ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဆိပ်ရည်။

တပ်မင်းကြီး နေမျိုးသီဟသူရ၏ မျက်လုံးညိုကြီးများ တွင် သွေးကြောများ နီရဲသေးမျှင်စွာ ယှက်ဖြာနေသည်။ ။

နာကြည်းခံခက်သော ဒေါသကပြင်းထန်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် တောက်တစ်ချက်မျှပင် မခေါက်နိုင်တော့။

တဲဝဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွအသံများကြားလိုက်ရသည်။ ။

မြားဒဏ်သင့် ရဲမက်တစ်သုတ် ရောက်လာပြန်ပြီဟု တွေးကာ တပ်မင်းကြီး တဲဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

တွေ့ရသည် ကား ဘုရင့်သက်တော်စောင့် တပ်ဗိုလ်မှူးဖြစ်သည်။ ။

တပ်မှူးသည် တဲအတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ ဖြင့် ဝင်လာသည်။ ။ အနီးသို့ မရောက်မီမှာ ပင် တပ်မင်းကြီးသိလိုက်ပြီ။

"ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်လား"

"ဟုတ်တယ် တပ်မင်းကြီး"

တပ်မှူးက ကဗျာကယာ ပြန်ဖြေဆဲမှာ ပင် တဲအတွင်းသို့ သက်တော်
စောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်လာသော ဝါးကွပ်ပျစ်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဘေးတွင်
နေရာယူလိုက်ကြသည် ။ စစ်သည် တော်တို့ အလယ်တွင် ဝင်သာရုံ
လမ်းကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည် ။

တပ်မင်းကြီး နေမျိုးသီဟသူရနှင့် သမားတော် အနန္တကစ္စည်းတို့ တ
စ်ပြိုင်တည်း ဒူးထောက်ချလိုက်ကြလေသည် ။

လမ်းကြောင်းအတိုင်း တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာသူကား သတိုးမင်းဖျား
ဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင်တည်း။

ဘုရင့်နောက်တွင် ပါလာသူကား ရမည်းသင်းစား မင်းကြီးသီလဝ။
ထို့နောက် ပိဋကတ်ဗေဒင် ကျွမ်းကျင်နွဲ့စပ်သော သင်္ဃရာဇာ။ ထို့နောက်
တပ်မှူးများ ။

"ဒဏ်ရာရ ရဲမက်တွေ မြားဆိပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မှန်သလား"

သတိုးမင်းဖျားက ရောက်မဆိုက်ပင် မေးသည် ။ ထီးမှုနန်းရာမရှိ
သော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသွင်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် ခက်ထန်ခြင်း ၊ သွက်
လက်ခြင်းများ ဖြင့် အသွယ်အဝိုက် ကင်းစင် နေလေသည် ။

"မှန်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မြား
ဆိပ် တစ်မျိုး သင့်လာကြပါတယ်"

အနန္တကစ္စည်းက လက်ထဲမှ သံပူကို အမှုတော်ထမ်းတစ်ယောက်ထံ
လှမ်းပေးကာ လက်အုပ်ချီ၍ ဖြေသည် ။

"ဘယ်လိုကြောက်စရာကောင်းသလဲ"

အနန္တကစ္စည်းက မြားဆိပ်အကြောင်းကို ရှင်းပြနေချိန်တွင်
တပ်မင်းကြီး နေမျိုးသီဟသူရမှာ ရှက်ကြောက်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့် သတိုးမ

င်းဖျားရှေ့တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရလေသည်။ ။

"...အဲဒီလိုနဲ့ ပဲ ရူးသွပ်ပြီး လူစဉ်မမီတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် ထိ ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"

သမားတော်၏ စကားအဆုံးသတ်သွားသည်။ ။

"ဒဏ်ရာရ မြားဆိပ်သင့်ရဲမက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲတပ်မင်း"

"အင်အား သုံးပုံနှစ်ပုံရှိနေပါပြီ ဘုရင်မင်းမြတ်"

"ကျုံးကိုဖြတ်ကူးတာ မအောင်မြင်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"အင်း"

သတိုးမင်းဖျားသည် ဝါးကွပ်ပျစ်ရှည်ပေါ်တွင် အတုံးအရုံးလဲကျနေသော ရဲမက်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသွင်မှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ မြားဆိပ်အကြောင်းကို သိသွားပြီးလျှင် ပြင်းထန်စွာ ဒေါသပေါက်ကွဲလိမ့်မည်ဟု တပ်မင်းကြီးက ထင်နေသော်လည်း ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသိရခက်သော သဘောထားကို နားလည်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။ ဤမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေခြင်းကပင်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရင်ထဲ၌ အဘယ်မျှထိ ဆူဝေပေါက်ကွဲနေပြီဟု သိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီအဆိပ်အကြောင်း ဘယ်သူသိသလဲ"

သတိုးမင်းဖျားက တစ်ယောက်စီ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်၍

မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီအဆိပ်မျိုးဟာ ချက်ချင်းဖော်စပ်ပြီး ချက်ချင်းအသုံးပြုရတယ် ဆိုတာကိုတော့ တမ္မဒီပခေတ် အရည်းရှင်ကြီးများ ရဲ့ ပုရပိုက်တွေထဲမှာမှ တတ်တမ်းပြုထားခဲ့ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ရန်သူတွေဟာ ဒီနည်းနဲ့ အသုံးပြုနေကြတာပါပဲ"

"ဟုတ်လား...သဃ်ရာဇာ"

လောကီပညာ ကျွမ်းကျင်နှံစပ်သော သဃ်ရာဇာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၍ သတိုးမင်းဖျားက မေးသည်။ ။

"မှန်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒါဟာ တန္တရဂိုဏ်းဝင် အရည်းရှင်ကြီးများ ဖော်စပ်အသုံးပြုဖူးတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးပါပဲ၊ အရည်းရှင်ကြီးတွေရဲ့ ပုရပိုက်ကို ရန်သူတွေ လက်ဝယ်ရထားကြောင်း ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါဟာ တမ္မဒီပရှေးခေတ်က လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်"

သဃ်ရာဇာက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည် ။ သဃ်ရာဇာကား အင်းဝရွှေမြို့တော်ကို တည်ထောင်ရန်အတွက် ဗေဒင်၊ တဘောင်စနည်း၊ အတိတ်အိပ်မက်ကို ဖွင့်ဆိုအခါပေးခဲ့သူ ပဏ္ဍိတ်ကျော်အမော်ဖြစ်သည်။ ။ ပိဋကတ်ဗေဒင်နှင့်တကွ လောကီအတတ်၌ ကုံလုံသူ မင်းအတိုင်ပင်ခံ ပညာရှိကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ။ သဃ်ရာဇာ၏ စကားသည် အမှားကင်းစင်သော စကားပင်။

"ဒဏ်ရာရ ရဲမက်တွေဟာ အချိန်မီမကုသနိုင်ရင် ရူးသွပ်ကုန်ကြမယ်၊ မရူးသွပ်နိုင်ရင်တောင်မှ အကြောတွေတုံ့ဆိုင်းပြီး ခြေလက်မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ဟုတ်သလား...အနန္တကစ္စည်း"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"တောင်တွင်းစား သီဟပတေ့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အင်အားကို အမှည့်ကြွေကြွေအောင် ခြွေတဲ့ နည်း သုံးနေတာပဲ။ ဒဏ်ရာရ မြားဆိပ်သင့်ရဲမက်တွေကို ကုသရတဲ့ အတွက် တပ်မတော်မှာ အချိန်နဲ့ လူအား ယုတ်လျော့သွားအောင် လုပ်နေတယ်။ တစ်ခါတည်း အကျအဆုံးရှိအောင် မလုပ်ဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အကောက်ဉာဏ်နဲ့ အဆိပ်သုံးတာပဲ"

ရန်သူ့သေနင်္ဂဗျူဟာကို သတိုးမင်းဖျားက အလွယ်တကူ ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် နေမျိုးသီဟသူရမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့ လေးစားသွားမိလေသည်။

"စစ်ပြုကြတယ်ဆိုမှ တော့ နိုင်ရာနည်းကိုသုံးကြတော့မပေါ့ ညီတော်"

သတိုးမင်းဖျား၏ လက်ယာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ။ ဤအသံသည် ထူးထူးခြားခြား အသံဝါ လေးလေးတွဲ့တွဲ့ကြီး ဖြစ်သည်။ ။ အသံရှင်ကား ရမည်းသင်းစား မင်းကြီးသီလဝ ပင်တည်း။

မင်းကြီးသီလဝသည် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လေးပင်စွာ ရွေ့လျားရင်း ဝါးကွပ်ပျစ်အစွန်းတွင် မှီ လိုက်လေသည်။ ။ သတိုးမင်းဖျားနှင့် ညီနောင် သွေးချင်းတော်စပ်သော ရမည်းသင်းစား မင်းကြီးသီလဝသည် ဘုရင့်ထက် အသက်ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ။

မင်းကြီးသီလဝကား အင်းဝနေပြည်တော်တွင် သာမက နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံးတွင် နှစ်ယောက်အတူမရှိအောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ။ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည် နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားပြောဆိုမှုမှာ လည်း လေးကန်လှသူဖြစ်သည်။ ။ မင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ လေးဖင့်စွာ ပုတ်ခတ်နေသော မျက်ခွံများ အောက်မှ မျက်လုံးများ

တွင် လည်း ဤလောကတွင် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော အရောင်များ ဖြင့် ထာဝစဉ် မှိုင်းမှုန်နေတတ်သည်။ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံတော်အရေး၊ ထီးနန်းအရေး၊ အင်းဝထူထောင်ရေး၊ ဘာအရေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်မူ စကားခွန်းစပြောရမည်ကိုပင် ဝန်လေးတတ်သူဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ဘုရင့်ညီလာခံ၌ ဖြစ်စေ၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုတတ်သူမဟုတ်။ မည်သူ့ကိုမှ လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဟန်မပြ။

ထိုသည် နှင့်အမျှပင် ပြုံးရယ်ခြင်းလည်း အလျှင်းကင်းမဲ့လှသည်။ ခံစားလှုပ်ရှားမှုကင်းသော မျက်နှာကြီးမှာ အမြဲတစေပင် ရေသေကန်စပ်မျက်နှာပြင်လို တည်ငြိမ်နေတတ်သည်။ ဤဘဝတွင် လူသားအဖြစ် နေထိုင်ရသည် ကိုပင် ဝန်လေးပင်ပန်း ဆင်းရဲလှဟန်ဖြင့် ပကတိ တည်ငြိမ်လွန်းသူဖြစ်သည်။ သတိုးမင်းဖျားဘုရင်နှင့် မင်းကြီးသီလဝတို့ ကား အစွန်းအကျဆုံး ဆန့်ကျင်ဘက် ညီနောင်နှစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ သတိုးမင်းဖျား တက်ကြွလှုပ်ရှား ဖျတ်လတ်သည် နှင့်အမျှ မင်းကြီးသီလဝကား လေးလံထိုင်းမှိုင်း တည်ငြိမ်သူပင်တည်း။

"ဘာပြောလိုက်တယ် နောင်တော်"

သတိုးမင်းဖျားက မင်းကြီးသီလဝကို လှည့်မေးသည်။

မင်းကြီးသီလဝက စကားပြောမည်ကိုပင် ဝန်လေးဟန်ဖြင့် ပျင်းရိစွာ နေရာရွေ့ထိုင်လိုက်ပြီး...

"စစ်ပြုကြတယ်ဆိုမှ တော့ လက်ရုံး၊ နှလုံး အကောက်ဉာဏ် ကိုယ်သန်ရာ သုံးကြတော့မပေါ့၊ တောင်တွင်းစားဟာ လူယုတ်မာပဲကိုး"

"လူယုတ်မာ အကောက်ဉာဏ်နဲ့ အဆိပ်ရည်တွေသုံးတိုင်း ကျုပ်တို့ ရဲမက်တွေ အချည်းအနှီး ပျက်စီးရမှ ဦးလား နောင်တော်"

"အဆိပ်ရည်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာ ပေါ့"

ဤစကားကို ဝင်ပြောသူမှာ သဗ်ရာဇာဖြစ်သည်။ ။

"မှန်တယ်"

မင်းကြီးသီလဝက လေးတွဲစွာ ဝင်ပြောသည်။ ။ တပ်မင်း နေမျိုးသီ ဟသူရက ဒူးထောက်နေရာမှ ပင် ရင်ကို တည့်မတ်စွာစွင့်လျက်...

‘ကျွန်တော်မျိုး အရာထားပါ ဘုရင်မင်းမြတ် ၊ ဒီအဆိပ်ရည်တွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကို အမှုတော်ချပေးပါ’

သတိုးမင်းဖျားက တပ်မင်းကြီးကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"ဆင်၊ မြင်း၊ ခြေလျင်တပ်ကိုကွပ်ကဲပြီး ပွဲဝင်ရတဲ့ နေရာလိုမျိုးအတွက်သာ တပ်မင်းကို ကျွန်ုပ် အရာပေးထားတာဖြစ်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ တပ်မင်းနဲ့ မလျော်ဘူး၊ ဒီပွဲဟာ ငနွယ်ကုန်းစားကျော်သူတုန်းကလိုပဲ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီတောင်တွင်းစား သီဟပတေ့ကို သုတ်သင်ရမယ့်ပွဲ"

"ဒါဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အရာလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ"

သဗ်ရာဇာက သတိုးမင်းဖျားကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ မဝံ့မရဲ ဆိုလေသည်။ ။ ထို့နောက် တိုင်ကိုမှီ၍ တစ်နေရာရာသို့ ငေးကြည့်နေသော မင်းကြီးသီလဝဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မင်းကြီး သီလဝကမူ သဗ်ရာဇာကို ပြန်မကြည့်၊ သို့သော် သဗ်ရာဇာက ကြည့်နေမှန်းကို သိနေဟန်ဖြင့်...

"မှန်တယ်၊ ဒါဟာ ရွှေတိုက်စိုးရဲ့ ပွဲပဲ၊ သူ့ကိုလွှတ်"

(၂)

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ရွှေနန်းတော်၏ ဘဏ္ဍာ၊ ရတနာ၊ ရိက္ခာတော်နှင့် တကွ နေပြည်တော်၏ ဘဏ္ဍာရိက္ခာ လုံခြုံစေစပ် သိပ်သည်းရေးကို အမှုတော်ထမ်း အုပ်ချုပ်ရမည်ဟု အမိန့်တော် ချမှတ်ခံရပြီးကတည်းက ရွှေနန်းတော်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ချိန်မရခဲ့။

ဗြဟ္မတိုက်တော်ဝန်၊ အတွင်းဝန်၊ စာရေးတော်၊ စာချီတော်၊ မြို့ပြဇနပုဒ် အကြီးအကဲများ နှင့်သာ ရွှေတိုက်တော်အတွင်း နေ့နေ့ညည အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ။ ဘုရင်သတိုးမင်းများ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အရာလွှဲခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ရွှေတိုက်တော်၏ ရွှေတစ်ပြား၊ ငွေတစ်စေ့၊ ကြေးတစ်ရွေး အတိမ်းအပါး အချွတ်အချော်မရှိစေရအောင် ကြပ်မတ်အုပ်ချုပ်နေရသည်။ ။

အထူးသဖြင့် အခြားသော မင်းဆွေစိုးမျိုး၊ သူကောင်းမျိုးများကို ကျော်လွန်၍ မိမိကဲ့သို့သော သူတစ်ယောက်အား ယုံကြည်စွာဖြင့် ‘ရွှေတိုက်စိုး’ ခန့်ခဲ့သော ဘုရင်သတိုးမင်းဖျား၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုသည် အကြွင်းမဲ့သဘောကို ဆောင်နေချေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အမှုတော်ထမ်းရာတွင် အလစ်အလပ် မရှိစေရ။ ဘုရင့်ယုံကြည်မှုကို အစွန်းအထင်းမရှိမရ။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ တပ်တော်များ အလုံးအရင်းဖြင့် ယခုလို

တောင်တွင်းစစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခွာရောက်ရှိနေချိန်တွင် နေပြည်တော်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိမိတာဝန်က ပို၍ ကြီးလေသည်။ ။

ရွှေတိုက်စိုးအရာကို ရသည့်နေ့မှ စ၍ မိမိအပေါ် မလိုမလား မုန်းထားစိတ်ဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော အတွင်းသင်းမှူး ငနွယ်နုကလည်း မိမိအပေါ် အချိန်တိုင်းမှာ အပြစ်ရှာချင်နေသည်။ ။ အတွင်းသင်းမှူး ငနွယ်နုကို စိတ်ထဲတွင် မတွေ့လှသည် မှန်သော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကွင်းရှောင်ခဲ့သည် ချည်း။

အတွင်းသင်းမှူး ငနွယ်နု အမြဲပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ ။ မိမိကို စောင်းမြောင်းပြက်ရယ် ပုတ်ခတ်သောစကား။

"တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်နှယ် ဘုန်းလက်ရုံး အာဏာအရာမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၊ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ လူစွမ်းကောင်းပါ သို့သော်လည်း ရွှေတိုက်စိုးအရာတော် ခန့်ထားရေးရာမှာ တော့ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သောမင်းမြတ် အရဲကိုးလှချည့်၊ ဘယ်နှယ့် ... သူခိုး ဓားရိုးကမ်းရတယ်လို့ "

သူခိုး ဓားရိုးကမ်းဟု အတွင်းသင်းမှူး မညှာမတာ ဖိနှိပ်ပြောဆိုသည်။ ။ ပြောစေဟု လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ရွှန်းတော်၌ ဘုရင်သတိုးမင်းဖျား မရှိသောအချိန်မျိုးမှာ သင်းစကားက ပို၍ အသံကျယ်လာသည်။ ။ ဒေါသကို မျိုသိပ်ရသည်။ ။ လက်ဖျံ လက်မောင်း ကြွက်သားတို့ နာကျင်ကိုက်ခဲလှမတတ် လက်သီးအစုံကို ကျစ်ကျစ်ပါ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ။ အရင်တုန်းကလို စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ ဒေသတစ်လွှား လွတ်လပ်စွာ ကျက်စား လွင့်ပါးနေရသော ဘဝမျိုးဆိုလျှင် ငနွယ်နုတစ်ယောက် ခေါင်းနှင့်ကိုယ်အိုးစားကွဲပြီးပြီ။

ရွှေရေးပုရပိုက်များ တွင် ကညစ်တင်ကာ စာရေးတော်၊
စာချီတော်များကို အမိန့်ပေးကာ အမှုတော်ထမ်းနေရသော ဤ ‘ရွှေတို
က်စိုး’ အရာကိုစွန့်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ စစ်မြေပြင်သို့သာ ထွက်
လိုက်ချင်သည် ။ ရွှေတိုက်တော်အတွင်းမှာ အချိန်ကုန်ပြီး သစ်စေး၊ ရွှေ
ရေးနံ့ကြိုင်လှောင်သောလေကို ရှူရှိုက်ရသည် ကပင် စိတ်လက်ညောင်း
ညာလာသည် ။

ရွှေတိုက်စိုးအဖြစ် နှလုံးစွမ်းရည်ပြရသည် ထက်
တပ်တော်သားအဖြစ် လက်ရုံးစွမ်းရည်သာ ပြချင်သည် ။

ခက်သည် ကလည်း လက်ရုံးစွမ်းဟူ၍ ပြနိုင်လောက်အောင် အစမ်း
သပ် မခံခဲ့ရ။ ဆင်၊ မြင်း၊ လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံအတတ်တွင် အင်းဝရဲမက်
များကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်နံ့စပ်သည် လည်း မဟုတ်။ မိမိမှာ ရှိထားသည့် လ
က်ရုံးစွမ်းက တပ်တော်သားတွေလို စစ်ပွဲဝင် လက်ရုံးမျိုးမဟုတ်။
စစ်မြေပြင်၊ စစ်ပွဲတစ်ခုခုတွင် တစ်ဖက်ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသ
ည့် အတွေ့အကြုံမျိုးလည်း မရှိခဲ့။

မြင်းဇက်ကိုတော့ အတန်အသင့်နိုင်သည် ။

ဓားနှင့်လှံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မဟုတ်သော်မှ ဓားရေး၊ လှံရေး
မညံ့စတမ်း ကစားတတ်သည် ။ သို့သော် တိုက်ပွဲမဝင်ဖူးခဲ့။

ဆင်ရေးအတတ်ကတော့ အလှမ်းကွာလွန်းသည် ။ ဘုရင့်ဆင်တပ်
ကို အဝေးမှ သာ မြင်ဖူးသည် ။ ချွန်းကိုပင် မကိုင်ဖူး။ ဆင်စီးပညာ၌ မိမိ
သည် လုံးဝ အကန်းပင်။

လေးမြားအတတ်မူကား လုံးဝ သူစိမ်းတစ်ရံဆံပင် ဖြစ်တော့သည် ။
ငယ်စဉ်က ကိုင်ခဲ့ဖူးသော လောက်လွှဲမှ အပ လေးကိုင်း၊ ညှို့ကြိုး၊ မြား
တံတို့ သည် မိမိနှင့် လုံးဝအကျွမ်းမဝင်သော လက်နက်ဖြစ်ချေသည် ။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိ ဘုရင့်တပ်တော်တွင်း ရဲမက်အမှုတော်ထမ်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည် ဟု တော့ ယုံကြည်နေမိသည် ။ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ ဆင်၊ မြင်း အတတ်တို့ တွင် အခြားရဲမက်များ လို မပြည့်စုံ မတတ် ကျွမ်းသော်ငြား အင်းဝနေပြည်တော်ရှိ မည်သည့်ရဲမက်၊ အကြပ်၊ သွေး သောက်၊ ဗိုလ်မှူးမှ မပြုနိုင်စွမ်းသော အရည်အချင်းတစ်ရပ် မိမိမှာ ရှိ နေသည် ။

ပေါ့ပါးလျင်မြန် ဖျတ်လတ်ခြင်း။

အဝေးအနီး အမြင့်အနိမ့်၊ အမှောင်အလင်း မည်သို့ပင် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေအနေအထားရှိနေစေ ကြုံကြိုက်ရာ အခြေအနေပေါ်လိုက်ပြီး မိမိ ၏ ပေါ့ပါးခြင်း၊ လျင်မြန်ခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်းကို တစ်မူဟုတ်ချင်း ထုတ် နုတ်သုံးစွဲနိုင်သည် ။

အမှောင်တွင် ကြောင်တစ်ကောင်၏ စူးရှပေါ့ပါးပုံမျိုး။

ပုတ်သင်တစ်ကောင်ကို သဘာဝနှင့်လိုက်လျောညီထွေ ကိုယ်ယောင် ပြောင်းလဲ ဖျောက်ဖျက်တတ်ပုံမျိုး။

မိကျောင်းတစ်ကောင်လို အချိန်ကြာမြင့်ရှည်လျားစွာ ပကတိ အသေ ကောင်မခြား ငြိမ်သက်ပုံမျိုး။

လင်းနို့တစ်ကောင်လို တူရူအရပ် နီးကပ်ရာမှ တိုးဝှေ့လာသော လေ သံကို နားထောင်ကာ အတိုက်အခိုက်ကင်းစွာ ရှောင်တိမ်းပုံမျိုး။

သည် သို့သာ အရည်အသွေးမျိုးမှာ တော့ မည်သည့်အင်းဝရဲမက်မှ မိ မိကို တုပယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိနိုင်။ သို့သော် ရွှေတိုက်စိုးတစ်ယောက်အဖို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်းတည်း ဟူသော ဤလက်ရုံးစွမ်းက ဘယ် နေရာမှာ အသုံးကျသနည်း ဘယ်လို အသုံးချရမည်နည်း။

ရွှေတိုက်တော်အတွင်းသို့ မြင်းသည် ကျော်တစ်ယောက်က ဝင်လိုကြောင်းတံခါးမှူးက လာပြောသည်။ သည် ကတည်းက ထူးခြားမှုတစ်ခုနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဟူ၍ အလိုလိုသိသည့်အာရုံက နိုးကြားလာသည်။ ရွှေတိုက်တော်အတွင်းသို့ အဝင်မခံ။ ကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်တွေ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မြင်းသည် ကျော်က အမိန့်စာချွန်ကို ဆက်သည်။ တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စာချွန်ဘူးကို ဖွင့်မိသည်။

"ဘုန်းတော်ကြီးသော သတိုးမင်းဖျား ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော် သက်ရောက်သည် မှာ ရွှေတိုက်စိုးဝန် ယခုဖြုတ်ခြင်းတောင်တွင်းစစ်မြေပြင်သို့ မဖင့်မနွဲ့ ရောက်ရှိဝင်ဖူးစေ"

"အမိန့်တော်သီးခြား အမှာ ကြားရှိသေးလား ရဲမက်"

"ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ သီးခြားအမှာ အကြားတော့ မရှိပါဘူး။ ဝန်မင်း မင်းကြီးသီလဝကတော့ မှာ လိုက်ပါတယ်"

မင်းကြီးသီလဝ ပါဝင်နေသော ဤအရေးသည် သာမန်မဟုတ်တော့ဟု သိလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလှုပ်ရှားလာသည်။

‘ဟုတ်လား၊ မင်းကြီးက ဘာတဲ့ လဲ ရဲမက်’

"မြန်မြန်လိုက်ခဲ့.....တဲ့ "

စကားနည်းလှသော မင်းကြီးသီလဝ၏ နှုတ်မှ ဤလေးလုံးသောစကားစု ထွက်ကျလာခြင်းပင်လျှင် မည်မျှအရေးကြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိ

လာသည် ။ မင်းကြီး၏ တိုပြတ်ပြတ်အမိန့်သံကို ကြားယောင်ရင်း ပြုံးမိလေသည် ။

စံအိမ်သို့ မပြန်တော့။ ဘန့်နှင့် ကတော်စိုးကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း မပြောတော့။ အမှာ စကားလည်း မထားရစ်တော့ဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

မြင်းသည် ကျော်ယူလာသော မြင်းပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်သည် ။

တောင်တွင်းစစ်မြေပြင်သို့....။
